ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΒΙΒΙΕΡ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΠΛΙΜΑΝ

Ὁ ἔξοχος ἰατρὸς τῶν Παρισίων καὶ ἄριστος μουσικὸς Δρ. Βιβιέρ, φίλος στενὸς τοῦ Ροσσίνι καὶ γνωστὸς γιὰ τ' ἀστεῖα του, προσεκλήθη κάποτε ἀπὸ ἕνα πλούσιον ἀστὸν φιλόμουσον εἰς γεῦμα. Κατὰ τὸ γεῦμα αὐτὸ ἡ οἰκογένεια ἔμεινεν εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν καλή του συντροφιὰ καὶ τὰ ἐξυπνότατα ἀστεῖα του καὶ τὸν παρεκάλεσαν νὰ τοὺς τιμᾶ μὲ τὴν παρουσίαν του τακτικὰ στὰ γεύματα.

— Θὰ βρίσκετε πάντα στό τραπέζι τὸ πιάτο σας! τοῦ εἶπαν.

— Πάντοτε; ρώτησεν ὁ ἰατρός.

— Πάντοτε, πάντοτε! Δὲν εἴμαστε ἐμεῖς ἀπὸ κείνους ποὺ κάνουν μόνον κοπλιμέντα. Νὰ φαντάζεσθε ὅταν ἔρχεσθε πῶς εἶσθε στὸ δικό σας σπίτι. Θὰ χαροῦμε πολὺ ἂν ἔρχεστε καθ' ἡμέραν στο σπίτι μας.

— Καλά, εἶπε ὁ Βιβιὲρ, ἀφοῦ μιλᾶτε σπουδαίως καὶ εἶσθε τόσον φιλοφρονητικοὶ δὲν θ' ἀφήνω ποτὲ τέτοιαν εὐκαιρίαν νὰ μοῦ διαφεύγῃ.

— Σᾶς παρακαλοῦμεν! Μὲ ὅλον τὸ θάρρος.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ Βιβιὲρ ἦτο παρὼν εἰς τὸ γεῦμα τοῦ φιλομούσου θαυμαστοῦ του.

— Βλέπετε; ἔλαβα τὴν πρόσκλησίν σας κατὰ γράμμα, εἶπεν ὅταν μπῆκε μέσα.

— Ἄ, λαμπρά, ἐξαίρετα! ἐφώναξαν ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία καὶ τὸν ἐδέχθησαν μὲ πολλὲς ὑποκλίσεις καὶ μ' εὐγένειαν. Εἰς τὸ τραπέζι ὁ γιατρὸς ἦτον ἀκόμη ζωηρότερος ἀπὸ τὴν πρώτη φορὰ καὶ φεύγοντας ἄφισε καὶ πάλιν μὲ εὐχάριστον ἐντύπωσι τὸν οἰκοδεσπότη καὶ τὴν κυρία του.

Τὴν τρίτην ἡμέραν ὁ Βιβιὲρ εἰσῆλθε στοῦ θαυμαστοῦ του τὴ στιγμὴ ποὺ ἔτρωγαν.

— Βλέπετε μὲ πόσην ἀκρίβειαν φυλάσσω τὴν ὑπόσχεσίν μου, εἶπεν. Δὲν ἔρχομαι ἀκριβῶς τὴν ὥρα ποὺ πρέπει; Ἀλλὰ φαίνεσθε ὀλίγον ταραγμένοι. Μήπως δὲν μ' ἐπεριμένατε;

— Ὤ, ὄχι, σᾶς ἐπεριμέναμε μὲ μεγάλην ἀνυπομονησίαν, ἀπήντησαν ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία μὲ μασημένα κάπως λόγια.

— Ὁ Βιβιὲρ ἄρχισε πάλιν ν' ἀστειεύεται ὅπως καὶ πρῶτα χωρὶς νὰ προσέχῃ στὴν ἀδιαθεσίαν τῶν οἰκοδεσποτῶν.

Τὴν Τετάρτην ἡμέραν ὁ Βιβιὲρ καὶ πάλιν ἔφτασε τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ. Ὁ οἰκοδεσπότης μὲ τὴν κυρίαν του δὲν ἠμπόρεσαν νὰ κρύψουν τὴν δυσάρεστον ἔκπληξιν, ποὺ τοὺς ἔκανεν ἡ παρουσία του. Ὁ ἰατρὸς δὲν ἔδωσε καμμιὰ προσοχή. Ἀντιθέτως κάμνοντας πῶς δὲν ἐννοεῖ τίποτε ρώτησε μὲ ἀφέλειαν μήπως τοὺς συνέβη τίποτε δυσάρεστον.

— Δὲν μᾶς συνέβη τίποτε, ἀπήντησεν ἡ κυρία, ἀλλὰ λυποῦμαι ποὺ θ' ἀναγκασθῆτε νὰ φάγετε ὅ,τι τύχει! Σήμερα τὸ τραπέζι μας εἶναι πολὺ λιτὸ καὶ αὐτὸ μᾶς στενοχωρεῖ πολύ.

— Ἄ, ἐνόμιζα, ὅτι μ' ἐπεριμένατε, εἶπεν ὁ Βιβιέρ. Ἀλλὰ μὴ πειράζεσθε. Σᾶς παρακαλῶ. Εἶμαι ξέρετε ὀλιγαρκὴς καὶ μὴν ἀνησυχῆτε καθόλου. Συγχρόνως δὲ ἐστρώθηκε στὸ τραπέζι χωρὶς νὰ δείχνῃ πῶς ἀντιλαμβάνεται τὴ σιωπὴ καὶ τὴ ψυχρότητα ποὺ τοῦ ἔδειχναν ὁ οἰκοδεσπότης καὶ ἡ οἰκοδέσποινα.

Ὁ θυρωρὸς θέλησε νὰ μ' ἐμποδίσῃ.

— Βλέπω κύριοι, εἶπεν ἔξαφνα ὁ Βιβιὲρ ὅτι τὰ φαγητὰ εἶνε πλούσια ὅπως καὶ ταῖς ἄλλαις ἡμέραις. Κακῶς λοιπὸν καὶ ἀδίκως ἐστενοχωρήθητε...

Τὴν πέμπτην ἡμέραν ὁ Βιβιὲρ κατέφθασε καὶ πάλιν στὸ σπίτι τῶν κοπλιμεντόζων ἀστῶν. Μόλις ὅμως ἄνοιξε τὴν πόρτα, ὁ ὑπηρέτης δὲν τὸν ἄφησε νὰ περάσῃ λέγοντας ὅτι, «ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία δὲν θὰ φᾶνε στὸ σπίτι».

— Καλά, ἀπήντησεν ὁ ἰατρός, ἀλλὰ χθὲς ἐλησμόνησα κᾶτι καὶ ἦλθα νὰ τὸ πάρω. Χωρὶς δὲ νὰ σταματήσῃ ἐμπῆκεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ φαγητοῦ, ὅπου ἡ οἰκογένεια... ἔτρωγε!

— Ὁ θυρωρός σας εἶναι πολὺ βλάξ, εἶπε μειδιῶν πρὸς τὸν ἔκπληκτον οἰκοδεσπότην. Φανταστῆτε, ἤθελε νὰ μὲ κάνῃ νὰ πιστέψω ὅτι δὲν εἶσθε σήμερα στὸ σπίτι! Ἐγὼ ἐκατάλαβα ὅτι παραξήγησις θὰ εἶχε γίνῃ καὶ ἦλθα... Ἀλλά, πρὸς Θεοῦ, τί ἔχετε; Τί σᾶς συνέβη; Μήπως κανένα δυστύχημα; Πέστε μου, νὰ σᾶς παρηγορήσω.

Ἡ οἰκογένεια οὔτε τοῦ ἀπήντησε κἄν.

Ὁ Βιβιὲρ ἐν τούτοις κάθησε στὸ τραπέζι καὶ δὲν ἔπαυε νὰ τοὺς ρωτᾷ γιὰ τὴ λύπη τους. Ὅταν τέλος ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ φρούτου, ἔσκασε στὰ γέλοια μ' ὅλη του τὴ καρδιὰ καὶ τοὺς εἶπε:

— Βλέπετε, κύριοι, ποῦ καταντοῦν τὰ κοπλιμέντα, ὅταν τὰ ἔξοδεύει κανεὶς ἀπερισκέπτως; Σήμερα μ' ἐδιώξατε διὰ τοῦ ὑπηρέτου σας· αὔριο θὰ μὲ πετούσατε ἀπὸ τὴ σκάλα. Σᾶς χαιρετῶ λοιπὸν καὶ καλὲς ἀντάμωσες!...

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

Ὅποιος δὲν νχύσῃ δάκρυα σὰν ἡ καρδιά του ἀνάψῃ
Μοιάζει τυφλὸ ποὺ δὲν μπορεῖ τὸν πόνο του νὰ κλάψῃ

Σ. Στεφάνου

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΠΡΟΣ ΑΝΑΜΝΗΣΙΝ

Ὁ πρίγκηψ Γόρσκυ εἰς τὴν Πετρούπολιν ἦτον ἕνας ἀπὸ τοὺς πειὸ μεγάλους χαρτοπαίκτας. Ἕνα βράδυ ἔχασε στὰ χαρτιὰ ὅλη του τὴν περιουσία (μετρητά, παλάτια, ἐπαύλεις, κτήματα κτλ.) Τοῦ ἔμενε μόνον ἡ ἄμαξα ἡ ὁποία τὸν περίμενε ἔξω· Τὴν ἔπαιξεν ὅμως καὶ αὐτὴν καὶ τὴν ἔχασε! Κατόπιν ἔπαιξε τ' ἄλογά του, καὶ τὰ ἔχασε καὶ αὐτά! Ὁ δυστυχὴς πρίγκηψ ἐσκούπισε τὸν κρύο ἱδρῶτα ποὺ τὸν ἔλουζε καὶ σκέφθηκε: «Ἔχω ἀκόμη τὴν ἀργυρᾶν ἱπποσκευή μου, τὴν ὁποίαν ἔλαβα χθὲς ἀπὸ τὸ Παρίσι. Θὰ τὴν παίξω κι' αὐτὴν γιὰ 100 ρούβλια!» Τὴν ἔπαιξε καὶ ἡ τύχη ἄρχισε νὰ τὸν εὐνοῇ. Ἐκέρδισε τὴν πρώτη φορά, ξανάπαιξε καὶ ξανακέρδισε καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγες ὧρες εἶχε κερδίσει τὰ χαμένα! Ταραγμένος τότε ἀλλὰ καὶ χαρούμενος ἐκραύγασε: — «Τώρα πειὰ ἀρκεῖ, δὲν θὰ παίξω πειὰ χαρτιὰ σ' ὅλη μου τὴ ζωή!»

Ὁ πρίγκηψ ἔμεινε πιστὸς στὸν λόγον του καὶ στὸ ἀνάκτορό του βρίσκεται ἀκόμη τοποθετημένη σὲ γιάλινη θήκη ἡ σώτηρα ἀργυρᾶ ἱπποσκευὴ μὲ τὴν ἐπιγραφή: — «ΠΡΟΣ ΑΝΑΜΝΗΣΙΝ!»

Ο ΜΠΑΤΣΟΣ ΤΟΥ ΓΑΜΒΡΟΥ

Εἰς τὴν ἐπαρχίαν τῆς Γαλλίας, Βρεττάνην, ὑπάρχει τὸ ἑξῆς ἔθιμον: Ὅταν ὁ παππᾶς εὐλογήσῃ τὸ ζεῦγος τῶν νεονύμφων, ὁ γαμπρὸς γυρίζει στὴ νύμφη καὶ τῆς δίνει ἕνα γενναῖο κατακέφαλο λέγοντας: — «Ἰδοὺ τί θὰ συμβαίνει ὅταν θὰ μὲ δυσαρεστῆς!» Κατόπιν.... τὴν φιλεῖ καὶ ξαναλέγει: «Ἰδοὺ, τί θὰ συμβαίνει ὅταν θὰ μ' εὐχαριστῆς!»

Κάποτε ἕνας ἀπὸ τὴ Βρεττάνη ἐπαντρεύτηκε μὲ μιὰ χωρικὴ Γερμανίδα καὶ τηρῶν τὸ ἔθιμον τῆς ἔδωσε τὸν ἀπαραίτητο μπάτσο κατὰ τὴν στέψιν!

Αὐτὴ μὴ γνωρίζουσα περὶ τίνος πρόκειται καὶ χωρὶς νὰ περιμένῃ ἐξηγήσεις, ἐγύρισε καὶ τοῦ τὸν ἀνταπέδωσε, θὰ ἐξεμαλλιάζοντο δὲ ἂν δὲν ἐπενέβαιναν νὰ τῆς ἐξηγήσουν τὸ πρᾶγμα.

ΤΟ ΠΕΝΘΟΣ ΣΤΗ ΚΟΡΕΑ

Στὴν Κορέα γυρίζοντας τοὺς δρόμους συναντᾶτε σὲ κάθε βῆμα ἀνθρώπους ντυμένους ἀπὸ τὸ κεφάλι ὡς τὰ πόδια μὲ κίτρινα ἀπὸ χοντρὸ καραβόπανο ἐνδύματα, μὲ ἀχυρένια κίτρινα κοπέλλα ἢ καλλίτερα ἀχυρένια κάνιστρα στὸ κεφάλι, ἀπὸ τὰ ὁποῖα κρέμαται ἕνα κίτρινο ὡσαύτως παπί, τὸ ὁποῖο κρύβει ἐντελῶς τὸ πρόσωπο.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἔχουν... πένθος! Κατὰ τὸ 1882 κάποιος Ἰάπων περιηγητὴς βρῆκεν ὅλους τοὺς κατοίκους ντυμένους ὡς ἀνωτέρω μηδὲ τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων ἐξαιρουμένων, οἱ ὁποῖοι συνήθως φοροῦν ἐνδύματα γαλάζια. Ἐπενθοῦσαν γιὰ τὸν θάνατον τῆς Βασιλίσσης των, ἡ ὁποία, ἐνόμιζαν, πῶς εἶχε δολοφονηθεῖ ἀπὸ τὸν πενθερό της Τάϊον-Κοὺν. Τὸ πένθος αὐτὸ γιὰ τὴ Βασίλισσα κράτησεν ἕνα χρόνο!....

Χαρὰ στὸ κουράγιο τους!

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΑΙ ΤΑ ΘΗΡΙΑ

Ὁ Γάλλος συνταγματάρχης D'Allain διηγεῖται τὸ ἑξῆς ἀληθέστατον περιστατικόν:

Κάποιος σαλπιγκτὴς τῆς Λεγεῶνος τῶν Ξένων ἐπῆγε κάποτε μ' ἕνα δεκανέα εἰς ἕνα δάσος τῆς Ἀλγερίας νὰ δοκιμάσουν τὸν ἦχο μιᾶς καινούργιας σάλπιγκας. Ἔφθασαν ἐκεῖ καὶ ἐκάθησαν νὰ φᾶνε πρῶτα σὲ μιὰ πέτρα, ὅταν ἔξαφνα εἶδαν νὰ ξεπροβάλλῃ ἕνα λεοντάρι καὶ νὰ προχωρῇ κατ' ἐπάνω των. Μόνον τὰ ξίφη τους εἶχαν γιὰ ν' ἀμυνθοῦν ἐναντίον του καὶ ἡ ὀπισθοχώρησις τοὺς ἦταν ἀδύνατος, γιατὶ τὸ λεοντάρι εἶχε πλησιάσει. Ὁ σαλπιγκτὴς τότε δὲν ἔχασε καιρὸν καὶ ἄρχισε νὰ παίζῃ μὲ τὴ καινούργια σάλπιγκα ἕνα κομμάτι μουσικῆς. Τὸ λιοντάρι ἐσταμάτησεν ἀμέσως καὶ ἐκάθησε γιὰ νὰ ἀκούσῃ τοὺς μελωδικοὺς ἤχους δείχνοντας μάλιστα μεγάλη εὐχαρίστησι. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ σύντροφος τοῦ σαλπιγκτοῦ δεκανεὺς εἶχε τρέξει νὰ ζητήσῃ βοήθειαν καὶ ξαναγύρισε σὲ μισὴ ὥρα με πλῆθος στρατιωτῶν. Ἡ βοήθεια αὐτὴ ἔφθανε ἐγκαίρως. Ὀλίγον ἀκόμη καὶ ὁ σαλπιγκτὴς θὰ ἐλιποθυμοῦσεν ἀπὸ τὴν κούρασιν καὶ Κύριος οἶδε πῶς θὰ τοῦ ἐφέρετο ὁ.... φιλόμουσο λιοντάρι....

Τὸ καλὸ τὸ παλληκάρι, τ' ἄξιο καὶ τιμημένο
στὴ σημαίατ' ἀπὸ κάτω ὅταν πέφτει δὲν πεθαίνει

Δ. Κόκκος